

Ve starém zákoně je spravedlnost chápána jako svého druhu hlavní ctnost a jakési vyjádření svatosti. Starozákonní Boží lid nežil v jednoduchém světě a neustále mu hrozily války a útlak. Volání k Bohu po spravedlnosti, jak ho vidíme například v žalmech, je proto naprosto pochopitelné. Vedle toho je podstatné i to, že cestou k Bohu byl ZÁKON.

Spravedlnost je schopnost dát každému, co mu náleží. Ve starozákonní době to znamená: co náleží podle pravidel Mojžíšova zákona. V novém zákoně se od spravedlnosti jakoby přesouváme k lásce. Kdybychom ale chtěli klást spravedlnost a lásku proti sobě, vnášeli bychom rozpor mezi starý a nový zákon. To je ale hereze markionismu, která byla církví odsouzena (Markión odmítl starý zákon jako dílo spravedlivého a krutého boha a uznal pouze nový zákon jako dílo milujícího a milosrdného Boha). Spravedlnost není proti lásce. Podobně ani právo není proti lásce. Opakem spravedlnosti a práva je nespravedlnost a bezprávie a tyto neřesti odporují i lásce. Spravedlnost a láska jdou tedy ruku v ruce, i když je to pro nás lidi často velmi těžké. U Boha ale není nic nemožného. On je láska a spravedlnost sama.

Náš život má být následováním Krista a připodobňování se Bohu. Proto je třeba na jedné straně usilovat o spravedlnost, jak jen můžeme, ale na druhé straně si uvědomovat, že k opravdové spravedlnosti potřebujeme podporu Boží milosti.

Otevřeme se tedy v modlitbě Bohu s prosbou o podporu našeho každodenního úsilí o spravedlnost, abychom všem, tedy i Bohu a sobě) dávali, co jim náleží.

zdroje/doporučená četba

Mdr 8, 7: A miluje-li kdo spravedlnost, jejím dílem jsou ctnosti; ona vyučuje rozvaze a rozumnosti, spravedlnosti a statečnosti, nad které v lidském životě není nic prospěšnějšího.

Mt 5, 20: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.

Katechismus katolické církve 1807